

НАША ЦЕРКВА- КІЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 12 (112), 2012 р.

• ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

РІЗДВ'ЯНЕ ПОСЛАННЯ 2012 / 2013

*Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета
Превосвященним архіпастирям, боголюбивим
пастирям, чесному чернецтву та всім вірним
Української Православної Церкви
Київського Патріархату
Дорогі браття і сестри!
Христос народився! Славимо Його!*

Людина завжди шукала й донині шукає миру і радості на землі. Марксистичні і ленінські мрії про побудувати без Бога рай на землі. До цього «раю» вони йшли шляхом руйнації і десятків мільйонів смертей невинних людей. У наш час людство теж шукає миру і радості, а в результаті опустилося до крайньої бездуховності, дійшло до глибокої аморальності, де панують наркоманія і пияцтво, розпуста і статеві збочення, неправда і владолюбство, немилосердя і жорстокість, непомірне багатство і бідність.

У чому полягає причина відсутності миру і радості? Причиною є гріх, який панує в людській природі. Для того, щоб знищити гріх і наслідок його – смерть, Сину Божому треба було стати людиною. Сьогодні ми святкуємо день народження від Пресвятої Діви Марії Сина Божого. Заради нас, грішних, Бог підкорив Себе законам природи. Він принизив Себе, був розіп'ятий на хресті, щоб знищити в нашій природі гріх. Він помер, щоб Своїм воскресінням знищити наслідок гріха – смерть.

Якщо ми вдумамось як слід у земне життя Ісуса Христа, починаючи від Його народження у Вифлеємі, то помітимо, що зовнішньо все в Ньому було вбоге і скромне. Творець всесвіту явився на землі не в царській порфирі, не в сяйні Своєї Божественної слави. Усе Його земне життя було подвигом хреста. Він зцілював хворих, воскресив мертвих, виганяв бісів, а юдеї говорили, що все це робиться силою бісівською. Він прощав гріхи, а Його звинувачували в богохульстві.

Ніколи людина не говорила про гріх так, як Христос. За вченням Христа, гріх – це причина всіх бід на землі і на небі. Гріх руйнує не тільки душу, а й тіло. Тому справедливо вважається, що гріх є причиною майже всіх хвороб.

Ніколи раніше людина не говорила про сім'ю, як Ісус Христос. До Христа в сім'ї панували найгрубіший деспотизм, розбещеність пристрастей, багатоженство. За вченням Христа, шлюб – це не тимчасовий контракт чи договір, а злиття двох сердець в одне (Мф. 19: 5). Він підніс жінку зі становища безправної рабині чоловіка до її первісного призначення бути матір'ю. Він повернув сім'ю взаємну

любов і повагу. Сім'я як Божественне установлення має бути священною і чистою.

Ніколи людина не говорила так про земні блага, як Христос. Він не був філософом, економістом, ученим-фізиком, політиком або дипломатом. Він також не був людиною, яка тікає від реальностей навколишнього життя; Христос не відкидав значення земних благ, але показував, у чому сенс людського життя на землі. Він дав золоте правило: «Люби ближнього твого, як самого себе»; і: «Як хочете, щоб робили вам люди, так і ви робіть їм». Це заповіді Господні всім людям: багатим і бідним, молодим і старим, знатним і простим. Він із сумом говорив: «Як важко тим, що мають багатство, увійти в Царство Боже» (Лк. 18: 24); «Горе вам, багаті, бо ви не одержали свою втіху» (Лк. 6: 24). Христос не осуджував земних благ, але завжди підкреслював, що правильно ставитися до багатства здатен лише той, хто не поневолений ідолом користю, для кого земні скарби не мають визначальної цінності.

Христос учив, що істинна мета земного життя людини не на землі, а на небі; і тимчасове життя слід осмислювати і розцінювати через вічне, духовне, нетлінне життя. Він не лише говорив, а й на Собі показав, що земне подорожування починається коліскою і закінчується могилою. А між першим і останнім етапами життя – немінучі скорботи і радощі, хвороби і насолоди земними благами.

Які дивовижні протилежності поєднуються в людському житті! Щастя і сльози, любов і ненависть – усе це безладно змінює одне одне, і часто несподівано. Ще не встигли затихнути радощі ангельського співу на честь Сина Божого Господа нашого Ісуса Христа: «Слава у вишніх Богу і на землі мир», – як по всьому Вифлеєму і його околицях пролунав невтішний плач матерів, у яких, за нелюдським повелінням Ірода, відібрали і знищили немовлят чоловічої статі.

Здавалося б, із пришествям Христа, Який приніс на землю мир і любов, повинна була б припинитися людська злоба. Але, як бачите, людська злоба не знає ні часу, ні меж. Навпаки, немов глузуючи і знеславлюючи любов Божу, вона саме тепер і виявилася в такий жахливий спосіб. І це слід сказати про всяку злочинну пристрасть, бо кожна злочинна пристрасть осліплює людину і штовхає її на криву дорогу. Ми обурюємося цими та подібними беззаконними і неправдою, особливо коли це стосується християн.

Господь наш Ісус Христос не соромився називати нас братами (див. Євр. 2: 11). Якщо це так, то ми зобов'язані усім своїм життям показувати свій духовний зв'язок з Господом. У протилежному випадку ми тільки ганьбимо високе звання християнина і виключаємо себе з родинного зв'язку з Христом. Недостатньо носити ім'я християнина: треба бути справді християнином – за способом життя, за душею і серцем; інакше ім'я християнина виявиться пустим звуком. Особливо важливо замислитися про це в наші дні, коли суспільство потребує духовно-морального відродження.

Цього святкового дня сердечно вітаю вас, дорогі брати і сестри, і всіх християн України з Різдвом Христовим і Новим роком! Поздоровляю зі святом Президента України Віктора Януковича, Верховну Раду, Уряд і Збройні сили України. Вітаю зі святом усіх наших земляків укра-

їнців по всьому світі: в Америці і Канаді, в Латинській Америці і Австралії, в Європі і Азії.

Різдво Христове закликає нас творити діла милосердя і любові. Нам треба поспішати до хворих, самотніх, до всіх, хто потребує нашої допомоги.

Підносячи подяку Богові за всі Його благодіяння і милості в минулому році, будемо старанно просити, щоб Він зберіг нас в єдності і однодумності, дарував нашій Українській державі силу і мудрість подолати всі труднощі, зберегти нас у братолюбстві, щоб послав удосталь плодів земних і подав Україні Своє небесне благословення.

Нехай Бог миру і любові буде з усіма нами!

Христос народився! Славимо Його!

ФІЛАРЕТ, Патріарх Київський і всієї Руси-України
Різдво Христове 2012/2013 р. м. Київ

• **ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!**

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ДО ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ-ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

*«...в ньому бо ті, що звіздам служили,
від звізди навчилися поклонятися Тобі – Сонцю правди,
і пізнавати Тебе – Схід з висоти...»*

Тропар Різдва

**Високопреосвященним і Преосвященним Архієпископам
та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всечесному
духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим
братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі сущим**

Дорогі в Христі!

У цей святковий і радісний день Різдва Христового засилаю всім вам найщиріші вітання з нагоди цього великого празника християнської віри. Різдво – це день, коли вічний і невидимий Бог зволив увійти в людське життя як новонароджене Дитя. Різдво – це час, коли могутній та незбагнений Усдержитель, котрий тримає у своїх руках життя і долю всього, що існує, Сам зволив віддати себе людині, покластися в обійми своєї дівственої Матері та шукати захисту в її обручника Йосифа. Різдво – це святкова хвилина, коли самотня сучасна людина відчуває трепет невимовної Божої близькості та уваги до себе, коли небо і земля, ангели й люди, небесні світила та земні звірята збираються в єдину родину довкола вифлемських ясел, в яких сьогодні спочиває новонароджений Цар віків, та радісно співають: «Славимо Його!»

...в ньому бо ті, що звіздам служили...

Багато різних доріг ведуть сьогодні до убогої стаєнки у Вифлеємі Юдейському та сходяться перед таїнственими словами, на яких спочиває новонароджений Христос-Господь. Про одну

таку подорож, її початок, непросту дорогу та вінець розповідає нам сьогодні євангелист Матей. Ідеться про мудреців зі Сходу, ведених зорею. Коротка згадка про цих людей приховує в собі глибоку дійсність. Ці дивні подорожні, яких звано також східними царями чи волхвами, що згідно з церковним переданням називалися Каспер, Мельхіор

і Бальтазар, правдоподібно, були вавилонськими астрономами, високоосвіченими людьми свого часу. Спостерігаючи за рухом небесних світил та вивчаючи довколишній світ, вони дійшли висновку, що Всесвіт не є сумішшю випадковостей, навіть більше: усе, що існує, має якусь мету, до чогось прямує, на Когось очікує. Зрушені науковим пошуком, урешті-решт ці східні царі пішли за зорею, щоб дізнатися, куди вона прямує і де є Той, на кого чекає Всесвіт. Мудреці є уособленням людства, яке, основуючись на здатності людського розуму пізнати істину, щиро її шукають, – того людства, яке має знання, але не має розуміння всього того, про що знає.

Дивним був шлях волхвів до Істини – до пізнання правдивого Бога: Творця і Спасителя світу. Дорогою вони, напевно, вступали до не одного земного правителя, зокрема й до царя Ірода, проходячи його володіння. Лише прибувши за зорею до Вифлеєма, знайшовши того Єдиного, до якого прямують і кому поклоняються і небесні світила, і земні істоти, вони у Христі-Ісусі збагнули зміст усього, що існує, зрозуміли сенс своєї подорожі: від служіння зорям прийшли до служіння Богові. «Господь наш Ісус Христос, – навчає св. Іриней, – Він є Словом Божим, який у повноті часів став людиною між людьми, щоб поєднати мету із їхнім початком, тобто людину з Богом» (Проти ересей 4, 20, 4-5). Будучи приведені до віри в єдиного Бога самою зорею, вони поклонилися убогому Дитятку. Саме в цьому

Маляті очима віри вони побачили всемогутнього Царя віків, склавши Йому в дарі золото; саме в Ньому впізнали незбагненого і вічного Бога-Творця, піднісши Йому ладан; саме в Ньому знайшли воплощеного Спасителя-Месію, Сина Божого, від віків помазаного Святим Духом, жертвуючи Йому дорогоцінне пахуче миро.

...від звізди навчилися поклонятися Тобі – Сонцю правди...

У день Різдва Христового кожна віруюча людина спішить до вифлеємського вертепу, щоб побачити в яслах на сні маленького Ісусика та віддати Йому поклон і славу як своєму Богові та Спасителеві. Для того, щоб гідно пережити цей празник, кожен із нас покликаний віднайти свою дорогу до Бога, який прийшов до людини у людському тілі. До цієї особистої дороги віри кличуть нас сьогодні небесні ангельські хори, що благовістують цю велику радість світові співаючи: «Слава во вишніх Богу, і на землі мир в людях благовоління!» Вифлеємська зірниця запрошує нас стати поруч з мудрецами, що йдуть із дарами, та з вірою особисто зустріти Христа-Господа, який видимо присутній між нами.

Це Різдво ми святкуємо в році, який Христова Церква проголосила Роком віри, який збігається із ювілеєм 1025-ліття Хрещення Русі-України, що його ми разом відзначатимемо всецерковною прощеною на березі древнього Дніпра при Патріаршому соборі в Києві 18 серпня 2013 року. Метою цієї нашої спільної подорожі є відновити в українському народі дар Христової віри, яка була впродовж століть для нас силою і мудрістю, що допомогла нам не тільки піднятися на вершину культурних і загальнолюдських надбань, котрі лягли в основу християнської цивілізації на Сході Європи, а й не дала втратити з очей єдине Сонце правди – Христа-Господа, перед яким меркнуть і небесні світила, і земні володарі, що не навчилися Йому поклонятися. Христова віра є тим безцінним скарбом, за допомогою якого ми, подібно до євангельських мудреців, сьогодні можемо розпізнати у цій новонародженій Дитині нашого Царя, Творця і Спасителя, не втратити істинного змісту Різдва, а навпаки збагнути мету всього, що існує: правду про наше минуле, значення нашого сьогодення та шлях у майбутнє.

Різдво – це особливе родинне свято. Наш Бог і Спаситель забав

жав покласти себе, як мале Дитя, в руки сім'ї: чоловіка і жінки, Йосифа та Пречистої Діви Марії.

Святійший Отець Венедикт XVI, закликаючи сьогодні вірних Христової Церкви особливо дбати про передавання віри новим поколінням, ділитися своєю вірою із ближніми, покладає найбільшу надію на християнську родину. Адже сім'я, як домашня Церква, завжди була тим осердям, в якому від початків християнства передавалася віра в Бога від батьків до дітей. Нині її завдання не змінилося: Господь вкладає в руки родини віру Церкви, закликає батьків передавати своїм дітям власну віру в Бога, виховувати їх на добрих християн. На жаль, у сучасному світі не бракує ворогів, які з усієї сили намагаються знищити традиційну родину, а найголовніше – убити осердя передавання віри в нашому народі, подібно до вбивства вифлеємських дітей. Просимо сьогодні у новонародженого Спасителя, щоб кожен батько, на взірць св. Обручника Йосифа, захищав свою сім'ю, чув над збереженням у ній дару Христової віри, а мати особливо дбала про християнське виховання своїх дітей.

...пізнавати Тебе – Схід з висоти...

Історичні обставини народження Ісуса Христа, можливо, належали до найважчих в історії старозавітного Божого народу. Хоча Ізраїль і потрапив до єдиного римського простору, однак втратив свою незалежність і тисячі людей повинні були підкоритися перепису населення за наказом імператора Августа. Місцева влада була деспотичною, розмовляла із своїм народом мовою меча. Тому євангелист Матей пише: «Тоді справдилось те, що сказав був пророк Єремія: в Рамі чути голос, плач і тяжке ридання: то Рахиль плаче за дітьми своїми і не хоче втішити, бо їх нема» (Мт. 2, 17-18). Щоб врятувати життя родини, Йосиф із Дитятком та Марією змушені були обрати долю емігрантів та втікати до Єгипту.

Але ці обставини суспільного розпачу наче лише акцентують на тому, що джерело різдвяної радості має неземне походження. Не земний володар, а Божественний Спаситель, Схід з висоти, є Той, хто народився і перетворив цю хвилю темряви, розгублення та плачу на центр і кульмінацію історії спасіння Всесвіту. Бо ж у цій Дитині, за словами апостола Павла, «спочиває вся повнота Божества» (Кол. 1, 19).

Порівнюючи обставини нашого сьогодення, в яких небесне різдвяне світло пробивається крізь темряву нашої ночі та кличе нас святкувати народження Спасителя, ми віднаходимо багато спільного із часом народження Христа у землі Юдейській. Різдво Христове показує нам, що нашим Спасінням є не людина, а наш Бог, який приходить сьогодні до нас: це Спасіння само ніжно вкладається в наші обійми у вигляді маленької Дитини. Це про Нього пише пророк Ісаїя як про Еммануїла, що значить «З нами Бог», коли каже: «Бо хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано, влада на плечах у нього, і дадуть йому ім'я: Чудесний порадинок, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру» (Іс. 9, 5). Спасителем був не тодішній імператор Август чи якийсь сучасний можновладець, а Христос-Бог. Лише Він є нашим Господом, Джерелом нашого життя, сили, вічного миру і щастя, - неземної різдвяної радості, що усуває страх, дає надію на світло життя: стає радістю всіх людей (пор. Лк. 2,10). Лише Ісус Христос, що навіки з'єднався із повсякчасною хвилиною людського життя, є тим Сходом із висоти, пізнавати якого силою християнської віри та поклонятися якому кличе нас сьогодні вся Вселенна.

Дорогі в Христі! Нехай у своєму Різдві новонароджений Спаситель наблизиться до кожного із вас та завітає із своїм небесним світлом до кожної оселі, де чекають на Нього!

Нехай неземна ніжність самого Бога зворушить та зігріє серце усіх нас: тих, хто вдома, і тих, хто в дорозі, тих, хто далеко від рідної землі, і тих, хто шукає саме в ній достатку, миру і злагоди для своєї родини. Нехай небесна радість від того, що Господь об'являється там, де людська влада й сила є безсилями, подарує нам віру й надію на кращу долю нашої України.

Нехай різдвяна коляда стане для нас сьогодні, як і колись, могутньою силою, через яку ми будемо ділитися своєю вірою, обновляти наше суспільство та єднатися із всім Усесвітом, що прославляє сьогодні свого Творця і Господа.

Христос рождається! Славимо Його!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, 19/6 грудня, у день Святого Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця.

Його Високопреосвященству, Високопреосвященнішому Антонію Архієпископу Бориспільському, керуючому справами Української Православної Церкви (МП), Ректору Київської духовної академії і семінарії

Ваше Високопреосвященство !

Уважно слідкуючи за благодатним життям Вашої Української Православної Церкви в єднанні з Московським Патріархатом, хочеться особисто подякувати Вам за Вашу невтомну працю, яка облегує керування всією повнотою УПЦ, Блаженнішому Митрополиту Володимирі, Предстоятелю Української Православної Церкви.

Згідно повідомлення на веб-сайті «Релігія в Україні» про «реорганізацію Київської Митрополії» від 9-го серпня 2012-го року, зрозуміло, що Блаженніший Митрополит Володимир разом зі своїми вірними помічниками продовжує розбудовувати Українську Православну Церкву в незалежному руслі, що дає підґрунтя всім Українським Православним Церквам, як УПЦ КП, так і УАПЦ думати й надіятись на духовне і національне єднання і об'єднання всіх трьох Церков в єдину Помісну УПЦ.

Але, мене, як члена української діаспори і громадянина Російської Федерації, так і архієрея Української Православної Церкви (КП) дуже давно цікавить ще ширше питання, про яке не йде мова у Вашій великій програмі про реконструкцію Київської Митрополії.

В цій програмі не йде мова про українців за кордоном, і в першу чергу, в Росії, де їх мешкає по різним джерелам від 5-ти до 13-ти мільйонів чоловік.

Українці в Росії не мають жодного типового храму і навіть пристосованого приміщення під православний храм УПЦ, в чому має великий успіх РПЦ МП в Україні.

Адже три Лаври, сотні монастирів і десятки тисяч соборів і храмів належать не Україні і українському народу, а Московському Патріархату, центр якого знаходиться в столиці Росії, а не у Києві.

Тому, оскільки Російська Православна Церква має великий успіх в Україні, то мабуть прийшов час сказати своє слово і Українській Православній Церкві про своє життя, як в Москві, так і по всій Росії, де мешкають українці.

На жаль, вони не мають не тільки жодного українського храму, але й жодної середньої і початкової школи, жодного театру і кінотеатру, жодної газети і журналу, жодного телеканалу і передачі по радіо.

І ось тут, Ваше Високопреосвященство й повинні Ви показати свою любов і відданість до православних українців не тільки в Україні, але й в Росії.

Скільки разів я пропонував всім разом будувати церковно-духовне життя українського народу в Російській Федерації, і ні на жодний лист по цій темі я не отримував відповідей.

Добре. Ви продовжуєте вважати нас якимись там, «розкольниками» чи «відступниками» і не послідовниками ідей Харківського собору УПЦ МП, який відбувся 20-ть років тому.

Адже, що його підтримувати, коли Ваша сучасна праця повторює ту ж саму програму, яка була запланована ще у 90-ті роки Митрополитом Київським і Галицьким, Патріаршим Екзархом всієї України Філаретом.

Значить, на Вашу думку, він не вірним шляхом здобував автокефалію для українського народу і для всієї України? А Ви вірним... Адже Харківський собор перекреслив всі ті набутки, які були закріплені на Помісному Соборі Української Православної Церкви Московського Патріархату на чолі з Блаженнішим Митрополитом Київським Філаретом з 1-го по 3-тє листопада 1991-го року. Так чи не прийшов час посоромити

себе і сказати правду собі в вічі: досить нам лукавити і щось вишукувати чи придумувати якийсь там «велосипед», який давно вже створений ще в 90-ті роки ХХ-го століття.

У зв'язку з цим, ми, православні українці в Російській Федерації радимо Вам залишити своє ім'я в історії України, щоб воно було прославлене працями на користь нашої незалежної суверенної держави і всього українського православного народу, який має давнє минуле від скіфів і сарматів, до Київської Русі і самостійної України. І щоб всі пам'ятали, від архієреїв і священників до парафіян і всіх мирян в Україні, що Хрещення відбулось у древньому першопрестольному Києві, а не у Москві, якої ще й близько не видно було на горизонті, бо вона народиться через п'ять століть після Київської держави, будучи «онучкою» нашої древньої української «бабусі».

Так будемо ж патріотами своєї країни і Української Вітчизни, а не яничарами – перевертнями та злими і войовничими її дітьми.

Все ж таки надіємось, що Ваше Високопреосвященство прислухається до думок українців в Російській Федерації і разом з архієреями Української Православної Церкви поставите питання перед керівництвом Російської Православної Церкви Московського Патріархату (Російської, а не Руської) про долю нашого народу в цій братерській державі, заради духовного і національного існування наших людей.

Особливо, Ви повинні захистити чесне і світле ім'я свого клірика, члена Української Православної Церкви протоієрея Юрія Шевченка, экс-міністра охорони здоров'я Російської Федерації, яке чомусь стало в неповазі в цій країні.

Надіємось, що Ви не зобидитеся на нас за цей пряломінійний лист, але зробите якісь висновки, щоб українці в Росії пам'ятали Вас і всіх Ваших собратів на чолі з Його Блаженством, Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром не злим, а шевченківським тихим і вдячним словом.

**Зі щирою повагою до Вас
– Митрополит АДРІАН (УПЦ КП).**

МИТРОПОЛИТ МОСКОВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ ЛЕДЬ НЕ ЗАГИНУВ В АВТОКАТАСТРОФІ

Митрополит Московсько-Богородської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату Адріан (Старина) звернувся з відкритим листом до керівництва Харківської облдержадміністрації, ГУМВС та ДАІ в Харківській області, а також до керівництва Нововодолазької райгосадміністрації Харківщини, райпрокурора, голови райсуду та головлікаря місцевого райвідділу охорони з проханням забезпечити належне розслідування автокатастрофи, в якій він тріхи не загинув, повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на сайт єпархії.

В автомобілі «Соболь-Баргузин», який прямував в ніч з 29-го на 30-е жовтня з Дніпропетровська до Москви по магістралі Сімферополь - Харків, їхало четверо: митрополит Адріан, диякон Станіслав Скороход, водій Степанов В.Ф. і Степанов М.В. Через несправність генератора, машина зупинилася на узбіччі на ремонт, був встановлений аварійний знак. Однак через деякий час на сильній швидкості в «Соболь» врізалася вантажна фура марки «Volvo» (держ. номер АЕ 8829 ЄК), яка протягла машину митрополита на більш ніж 100 метрів.

«Соболь» силою удару був викинутий в огорожу автодороги з повністю роздавленим кузовом. Владика Адріан отримав удар в голову, його відкинуло в бік. Диякон Святослав був госпіталізований в районну лікарню зі струсом головного мозку, великими синцями шийних хребців, центральній частині спини і лівої

ноги. Інші пасажери не постраждали, так як перед катастрофою завдяки щасливому випадку вийшли з «Соболя». Не постраждав також водій фури Олександр, до якого потім приїхав з Дніпропетровська господар цієї вантажівки по імені Владислав.

Приїхавши на місце НП міліціонери згодом склали протокол, який не був показаний постраждалій стороні. В даний час розслідування аварії затягується, а Митрополит Адріан та пасажери «Соболя» не інформуються про результати роботи співробітників міліції.

Пікантності ситуації додає той факт, що за 30-40 км до місця події, тобто перед катастрофою, на посту Красноградського ДАІ автомобіль митрополита зупинив працівник ДАІ і почав вимагати відкрити салон, щоб побачити, чи є в ньому сторонні люди. Потім почав вимагати документи у митрополита Адріана, який перебував за кермом. При цьому співробітник ДАІ не повернув митрополиту українську страховку на автомобіль. «На всі наші прохання, - пише Митрополит Адріан, - він був глухий і німий. Очевид-

но, він знав про майбутнє наше лихо, в якому ми опинилися». Зате, під час телефонного дзвінка службовців міліції і ДАІ Нововодолазького району до цього співробітника ДАІ, він збрехав їм і сказав, що ми їхали без всякого освітлення».

Митрополит стверджує, що саме на цій же трасі в районі Красноградського ДАІ, кілька років тому, «полювали» перодягнені люди в форму даїшників, зупиняючи автомобілі, грабували і вбивали неслухняних їм. «Ми самі були більше десяти разів свідками, коли нас зупиняли ці ж «ряжені» в форму даїшники і вимагали зупинки нашого автомобіля, на що ми реагували тільки лише швидкістю, щоб втекти від них», - пише в листі архієрей УПЦ КП.

Що стосується господаря фури Volvo Владислава, то він, як повідомляє митрополит Адріан, відразу після катастрофи вів себе вплевнено, «весь час погрожував судом, який нібито все «розставить» по своїх місцях, очевидно, за його бажанням. Нам же він тільки повторював: «не чекайте від мене ні заміни автомобіля, ні ремонту розбитого «Соболя», ні будь-якої іншої допомоги ...»

Свою публікацію на сайті єпархії митрополит назвав: «Це був нещасний випадок чи торговий замах на життя Митрополита Адріана?» http://www.religion.in.ua/news/ukrainian_news/19143-mitropolit-moskovskoj-eparxii-kievskogo-patriarxata-edva-ne-pogib-v-avtokatastrofe.html

Влас. Інформ.

• ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

РІЗДВО

Найкраще свято прийде до оселі.
Найкращий День настане на Землі.
«Христос Рождається!», - вітатимем родину.
« Славім Рожденого!», - почуємо одвіт.

В ту хвилину – Всесвіт щастям засіяє,
Вогнями радісними оживе Земля.
Бог Народився! Ми давно чекаємо
Щоб оселився Він у душах наших і серцях..!

КОЛЯДУЄМ

Колядуєм: «Бог Предвічний»,
«Дивная новина» -
Породила в Вифлємі Діва – Бога сина!
Сповивала, количала Дитя, Божа Мати,
До серденька пригорчала, співала Дидяті.
З того часу колядуєм: «Щаслива Новина»,
Бо, на грішний світ, з'явилась –
Божая Дитина!

Оксана МАКОВЕЦЬ (США)

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР ГРУДЕНЬ 2012

18 (1)**Субота**

Мч. Платона (302 або 306). Мчч. Романа, диякона, і отрока Варула (303). Мчч. Закхея, диякона Гадаринського, і Алфея, читця Кесарійського (303).

Гал., 205 зач., III, 8–12. Лк., 49 зач., IX, 57–62.

19 (2)**Неділя**

Неділя 26-та після П'ятдесятниці. Глас 1.

Прор. Авдія з 12-ти (IX ст. до Р. Х.). Мч. Варлаама (бл. 304). Прп. Варлаама та Іоасафа, царевича Індійського, і батька його Авеніра, царя (IV). Прп. Варлаама, ігум. Печерського, в Ближніх печерах (1065). Знайдення мощей прмч. Адріана Пошехонського, Ярославського (1625). Мчч. Ази і з ним 150 воїнів (284–305). Мч. Лліодора (бл. 273). Прп. Іларіона, чудотворця (875, Груз.).

Ікони Божої Матері "В скорботах і печалях Утіха" (1863).

Утр. – Єв. 4-ге: Лк., 112 зач., XXIV, 1–12.

Літ. – Еф., 229 зач., V, 9–19. Лк., 66 зач., XII, 16–21

20 (3)**Понеділок**

Седмиця 27-ма після П'ятдесятниці.

Передсвято Введення в храм Пресвятої Богородиці. І. Григорія Декаполіта (816). Свт. Прокла, архиеп. Константинопольського (446–447). Прп. Діодора Юр'єгорського (1633). Мч. Дасія (284–305). Мчч. Євстафія, Феспес Анатолія (312). Сщмчч. Нирси, еп., та Йосифа, учня його, Іоана, Саверія, Ісакія та Іпатія, еп. Персидських; мчч. Азата, скопця, Сасонія, Фекли, Анни та інших багатьох мужів і жінок, що в Персиді постраждали (343).

1 Тим., 285 зач. (від половини), V, 1–10. Лк., 86 зач., XVII, 20–25 – за понеділок.

1 Тим., 286 зач., V, 11–21. Лк., 87 зач., XVII, 26–37 – за вівторок.

21 (4)**Вівторок**

ВВЕДЕННЯ В ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ ВЛАДИЧИЦІ НАШОЇ БОГОРОДИЦІ І ПРИСНОДІВИ МАРІЇ.

Утр. – Лк., 4 зач., I, 39–49, 56.

Літ. – Євр., 320 зач., IX, 1–7. Лк., 54 зач., X, 38–42; XI, 27–28.

На утрени величання: "Величаємо Тебе, Пресвятая Діво, Богообрана Отроковице, і шануємо у храм Господній входження Твое". Після 50-го псалма замість "Молитвами Богородиці..." – "Слава...", глас 2-й: "Сьогодні храм одухотворений..." і "І нині" – теж. Замість "Чеснійшу..." співаються приспиви свята. 1-й приспів: "Ангели, входження Пречистої побачивши, здивувалися, як Діва ввійшла у Святеє Святих". На літургії замість "Достойно" – "Ангели, входження... Як до одухотвореного..." (до віддання).

22 (5)**Середа**

Післясвято Введення. Ап. від 70-ти: Филімона й Архипа і мч. рівноапостольної Апфії (I). Блгв. кн. Михаїла Тверського (1318). Блгв. Ярополка, у св. хрещенні Петра, кн. Володимир-Волинського (1086). Мчч. Кикилії (Цецилії), Валеріана, Тивуртія і Максима (бл. 230). Мч. Прокопія, читця (303). Мч. Менигна (250). Прп. Агави Ісмаїльтянина (V). Прав. Михаїла, воїна, болгарина (866).

1 Тим., 287 зач., V, 22 – VI, 11. Лк., 90 зач., XVIII, 15–17, 26–30.

23 (6)**Четвер**

Свт. Амфілохія, еп. Іконійського (після 394). Свт. Григорія, еп. Акрагантійського (VI–VII). Блгв. кн. Олександра Невського, в схимі Олексія (1263). Свт. Митрофана, в схимі Макарія, еп. Воронежського (1703). Мчч. Сисинія, еп.

Кизицького (III), і Феодора Антиохійського (IV).

Утр. – Мф., 43 зач., XI, 27–30.

Літ. – Блгв. кн.: Гал., 213 зач., V, 22 – VI, 2. Мф., 43 зач., XI, 27–30.

Ряд.: 1 Тим., 289 зач., VI, 17–21. Лк., 92 зач., XVIII, 31–34.

24 (7)**П'ятниця**

Вмч. Меркурія (III). Вмч. Єкатери́ни (305–313). Мч. Меркурія Смоленського (1238). Прп. Меркурія, посника Печерського, в Дальніх печерах (XIV). Мч. Августи, мчч. Порфи́рія Стратилата і 200 воїнів (305–313). Прп. Мастри́дії. Мч. Филофе́ї (1060, Румун.). Прп. Симеона Соґинського (1562).

2 Тим., 290 зач., I, 1–2, 8–18. Лк., 95 зач., XIX, 12–28.

Вмч.: Еф., 233 зач., VI, 10–17. Лк., 106 зач., XXI, 12–19.

5 (8)**убота**

Віддання свята Введення в храм Пресвятої Богородиці. Сщмчч. Климента, папи Римського (101), і Петра, архиеп. Олександрійського (311). Прп. Петра, мовчальника (бл. 429).

огородиці: Євр., 320 зач., IX, 1–7. Лк., 54 зач., X, 2; XI, 27–28.

Ряд.: Гал., 213 зач., V, 22 – VI, 2. Лк., 51 зач. (від по-ли), X, 19–21.

Служба з великим славослів'ям. Замість "Чеснійшу..." співаються приспиви свята.

26 (9)**Неділя**

Неділя 27-та після П'ятдесятниці. Глас 2.

Прп. Аліпія, стовпника (640). Освячення церкви вмч. Георгія в Києві (1051–1054). Свт. Інокентія, еп. Іркутського (1731). Прп. Якова, пустельника (457).

Утр. – Єв. 5-те: Лк., 113 зач., XXIV, 12–35.

Літ. – Еф., 233 зач., VI, 10–17. Лк., 71 зач., XIII, 10–17.

27 (10)**Понеділок**

Седмиця 28-ма після П'ятдесятниці.

Ікони Божої Матері "Знамення". Знамення Пресвятої Богородиці, що було в Новгороді Великому в 1170 році. Вмч. Якова Персянина (421). Прп. Палладія (VI–VII). Свт. Якова, еп. Ростовського (1392). Знайдення мощей блгв. кн. Новгородського Всеволода, у св. хрещенні Гавриїла, Псковського чудотворця (1192). Прмчч. монахів 17 в Індії (IV). Прп. Романа (V).

Ікон Божої Матері "Знамення": Курської (1295), Абаляцької (1637), Царськосельської і Серафимо-Понетаївської (1879).

2 Тим., 294 зач., II, 20–26. Лк., 97 зач., XIX, 37–44.

З цього дня до 20 грудня в седмичні дні співається Октоїх.

28 (11)**Вівторок**

Прмч. і спов. Стефана Нового (767). Мч. Трина́рха і святих семи жон (303). Свт. Феодора, архиеп. Ростовського (1394). Мчч. Стефана, Васи́лія, Григорія, іншого Григорія, Іоана та багатьох ін. (VIII).

2 Тим., 297 зач., III, 16–IV, 4. Лк., 98 зач., XIX, 45–48.

29 (12)**Середа**

Мч. Парамона і з ним 370 мчч. (250). Мч. Филумена (бл. 274). Прп. Акакія Синайського (VI). Прп. Нектарія Печерського, в Ближніх печерах (XII). Сщмч. Авива, еп. Некреського (VI, Груз.).

2 Тим., 299 зач., IV, 9–22. Лк., 99 зач., XX, 1–8 – за середу.
Тит., 300 зач., I, 5 – II, 1. Лк., 100 зач., XX, 9–18 – за четвер.

30 (13)**Четвер**

Апостола Андрія Первозваного (62).
Свт. Фрументія, архиеп. Індійського (Ефіопського, бл. 380).

Утр. – Мф., 9 зач., IV, 18–23.

Літ. – Ап.: 1 Кор., 131 зач., IV, 9–16. Ін., 4 зач., I, 35–51.

Грудень**1 (14)****П'ятниця**

Прор. Наума (VII ст. до Р. Х.). Прав. Філарета Милостивого (792). Мч. Ананії Персянина.

День тезоіменитства Святійшого Патріарха Філарета.

Тит., 301 зач., I, 15 – II, 10. Лк., 101 зач., XX, 19–26.

Прав.: Кол., 258 зач., VI, 12–16. Лк., 26 зач., VI, 31–36.

2 (15)**Субота**

Прор. Авакума (VII ст. до Р. Х.). Прпп. Афанасія, затворника Печерського, в Ближніх печерах (бл. 1176), та іншого Афанасія, затворника Печерського, в Дальніх печерах (XIII). Мц. Миропії (бл. 251). Прпп. Іоана, Іраклемона, Андрія та Феофила (IV). Прп. Ісе (Іесея), еп. Цилканського (VI, Груз.). Свт. Стефана Уроша, царя Сербського (1367).

Еф., 218 зач., I, 16–23. Лк., 67 зач., XII, 32–40.

3 (16)**Неділя**

Неділя 28-ма після П'ятдесятниці. Глас 3.

Прор. Софонії (635–605 до Р. Х.). Прп. Сави Сторожевського, Звенигородського (1406). Прп. Феодула Царгородського (бл. 440). Прп. Іоана Мовчальника, колишнього еп. Колонійського (558). Сщмч. Феодора, архиеп. Олександрійського (606).

Утр. – Єв. 6-те: Лк., 114 зач., XXIV, 36–53.

Літ. – Кол., 250 зач., I, 12–18 (Неділі 28-ї). Лк., 91 зач., XVIII, 18–27 (Неділі 30-ї).

4 (17)**Понеділок**

Седмиця 29-та після П'ятдесятниці.

Вмц. Варвари і мц. Юліанії (бл. 306). Прп. Іоана Дамаскина (бл. 780). Прп. Іоана, еп. Полівотського (VIII). Свт. Геннадія, архієпископа Новгородського (1504).

Утр. – Мф., 104 зач., XXV, 1–13.

Літ. – Вмц.: Гал., 208 зач., III, 23–29. Мк., 21 зач., V, 24–34.

Ряд.: Євр., 308 зач., III, 5–11, 17–19. Лк., 102 зач., XX, 27–44.

На утрени величання: Величаємо тебе, свята великомученице Варваро, і шануємо чесні сраждання твої, що за Христа перетерпіла ти.

5 (18)**Вівторок**

Прп. Сави Освяченого (532). Свт. Гурія, архиеп. Казанського (1563). Мч. Анастасія. Прпп. Киріона, ченця, та сина його Захарії, єгиптян (IV).

Утр. – Лк., 24 зач., VI, 17–23.

Літ. – Прп.: Гал., 213 зач., V, 22 – VI, 2. Мф., 43 зач., XI, 17–23.

Ряд.: Євр., 310 зач., IV, 1–13. Лк., 106 зач., XXI, 12–19.

6 (19)**Середа**

Святителя Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця (бл. 345).

Утр. – Ін., 36 зач., X, 9–16.

Літ. – Євр., 335 зач., XIII, 17–21. Лк., 24 зач., VI, 17–23.

7 (20)**Четвер**

Свт. Амвросія, еп. Медіоланського (397). Прп. Нила Столобенського (1554). Прп. Антонія Сийського (1556). Прп. Іоана, посника Печерського, в Ближніх печерах (XII). Мч. Афинодора (бл. 304). Прп. Павла Послушного.

Селігерської (Володимирської) ікони Божої Матері.

Євр., 312 зач., V, 11 – VI, 8. Лк., 104 зач., XXI, 5–7, 10–11, 20–24 – за середу.

Євр., 315 зач., VII, 1–6. Лк., 107 зач., XXI, 28–33 – за четвер.

8 (21)**П'ятниця**

Прп. Патапія (VII). Прп. Кирила Челмогорського (1367). Апп. від 70-ти: Сосфена, Аполлоса, Кифи, Тихика, Спафродита, Кесарія та Онисифора (I). Мчч. 62 ієреїв та 300 мирян, в Африці від ариан потерпілих (477). Мц. Анфіси в Римі (V). Євр., 317 зач., VII, 18–25. Лк., 108 зач., XXI, 37 – XXII, 8.

9 (22)**Субота**

Зачаття прав. Анною Пресвятої Богородиці. Пророчиці Анни, матері прор. Самуїла (1100 до Р. Х.). Свт. Софронія, архиеп. Кіпрського (VI). Прп. Стефана Новосіятеля (912).

Ікони Божої Матері “Несподівана Радість”.

Прав. Анні: Гал., 210 зач., IV, 22–31. Лк., 36 зач., VIII, 16–21.

Еф., 220 зач. (від половини), II, 11–13. Лк., 72 зач., XIII, 18–29.

10 (23)**Неділя**

Неділя 29-та після П'ятдесятниці. Глас 4.

Мчч. Мина, Ермогена та Євграфа (бл. 313). Свт. Іоасафа, еп. Білгородського (1754). Гемела Пафлогинянина (бл. 361). Прп. Фоми (X). Блж. Іоана (1503) та батьків його, блж. Стефана (1446) і блж. Ангеліни, правителів Сербських.

Утр. – Єв. 7-ме: Ін., 63 зач., XX, 1–10.

Літ. – Кол., 258 зач., III, 12–16 (Неділі 30-ї). Лк., 85 зач., XVII, 12–19 (Неділі 29-ї).

11 (24)**Понеділок**

Седмиця 30-та після П'ятдесятниці.

Прп. Даниїла Стовпника (489–490). Прп. Никона Сухого, Печерського, в Ближніх печерах (XII). Мч. Миракса (VII). Мчч. Акепсія та Аїфала. Прп. Луки Стовпника (бл. 970–980).

Євр., 319 зач., VIII, 7–13. Мк., 33 зач., VIII, 11–21.

12 (25)**Вівторок**

Свт. Спиридона, еп. Тримифунтського, чудотворця (бл. 348). Прп. Феропонта Монзенського (1597). Сщмч. Олександра, еп. Єрусалимського (251). Мч. Розумника (Синезія, 270–275).

Євр., 321 зач., IX, 8–10, 15–23. Мк., 34 зач., VIII, 22–26.

Свт.: Євр., 335 зач., XIII, 17–21. Лк., 24 зач., VI, 17–23.

13 (26)**Середа**

Мчч. Євстратія, Авксентія, Євгенія, Мардарія та Ореста (284–305). Мц. Лукії (304). Прп. Аркадія Новоторзького (XI). Прп. Мардарія, затворника Печерського, в Дальніх печерах (XIII). Прп. Арсенія (VIII–X). Прп. Никодима (Румун.).

Євр., 323 зач., X, 1–18. Мк., 36 зач., VIII, 30–34.

14 (27)**Четвер**

Мчч. Фирса, Левкія і Калиника (249–251). Мчч. Филімона, Аполлонія, Аріана і Феотиха (286–287).

Євр., 326 зач., X, 35 – XI, 7. Мк., 39 зач., IX, 10–16.

15 (28)

П'ятниця

Сщмч. Єлевферія, матері його мц. Анфії та мч. Корива, єпарха (II). Прп. Павла Латрійського (955). Свт. Стефана, спов., архиєп. Сузького (VIII). Собор Кримських святих. Прп. Трифона Печенізького, Кольського (1583). Мч. Єлевферія (305–311). Прп. Парда, самітника (VI).
Євр., 327 зач., XI, 8, 11–16. Мк., 41 зач., IX, 33–41.

16 (29)

Субота

Прор. Аггея (500 до Р. Х.). Мч. Марина (III). Блж. цариці Феофанії (893–894).
Еф., 228 зач., X, 1–8. Лк., 74 зач., XIV, 1–11.

17 (30)

Неділя

Неділя 30-та після П'ятдесятниці, святих праотців. Глас 5.

Прор. Даниїла та трьох отроків: Ананії, Азарії та Мисаї-

ла (600 до Р. Х.). Прп. Даниїла, спов., у схимі Стефана (X).

Утр. – Єв. 8-ме: Ін., 64 зач., XX, 11–18.

Літ. – Кол., 257 зач., III, 4–11 (Неділі 29-ї). Лк., 76 зач., XIV, 16–24 (Неділі 28-ї).

Воскресна служба з'єднується зі службою святим праотцям. Порядок з'єднання вказаний в Типіконі і в Мінеї за 11 грудня.

18 (31)

Понеділок

Седмиця 31-ша після П'ятдесятниці.

Мчч. Севастіана та воїнів його: Никострата скарбника, жінки його Зої, Касторія, Транквилліна, пресвітера, та синів його Маркеліна та Марка, дияконів, Клавдія, начальника над тюрмами, сина його Симфоріана, брата його Вікторина, Тивуртія і Кастула (бл. 287). Прп. Севастіана Сохотського, Пошехонського (бл. 1500). Прославлення прав. Симеона Верхогурського (1694). Свт. Модеста, архиєп. Єрусалимського (633–634). Прп. Флора, еп. Амійського (VII). Прп. Михаїла, сповідника (бл. 845).

Євр., 329 зач., XI, 17–23, 27–31. Мк., 42 зач., IX, 42 – X, 1.

• ПЕРОМ ПУБЛІЦИСТА

ТАК ІСТОРИЧНО НЕ СКЛАДАЛОСЯ (ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ВІТАЛІЯ КЛИЧКА)

Ми з Вами, пане Віталію, давно знайомі. Ви мене могли й не запам'ятати, якщо тільки не збереглася у Вас випадково моя візитка кількарічної давності. Свого часу ми з Вами летіли до Нью-Йорку, перед цим закріпивши наше знайомство в кімнаті для віп-персон у Бориспільському аеропорту. Того дня я Вас познайомив з американськими інвесторами в Україні – родиною Алекса Воскоба і пані Хелен. На фотокартці онука Олександра з родини Воскоб, Ви залишили свій автограф. Містер Алекс і пані Хелен тоді, пригадується, Вас запросили до себе в гості, у містечко Бока Ратон (Майямі, Флорида).

Чому тепер я про все це згадав? Бо тоді під час нашої невимушеної бесіди, йшлося про те, що американські інвестори (та й англійські) відвідували у своїх країнах на початку нашої Незалежності курси української мови, щоб засвоїти хоча б ази її. Адже вони збиралися інвестувати нововідроджену державу. В ній збиралися працювати. Та згодом виявилось, що українська мова в Україні бізнесменам – інвесторам не потрібна. В Україні, як вони дізналися, цією мовою не розмовляють. Тут державні службовці, й бізнесмени (в тому числі й українські) розмовляють виключно російською. Тобто, на їхній погляд в Україні розмовляли мовою вчорашнього колонізатора. Так, як і в багатьох державах на початку їхньої незалежності. Зокрема, в Індії, Марокко, Алжирі, в країнах Африки. Не залишилося лише двомовності в тих колоніях, які не відстояли свою державність і їхнє корінне населення загнано в резервації, або взагалі фізично знищено.

Так от того дня, перед відльотом, ми розмовляли саме про це з нашими американськими інвесторами. Вони розповіли, що в кількох державах українські курси для майбутніх інвесторів, закрилися. Так, наприклад, трапилося в Лондонському „Бізнес-центрі”. Там дуже швидко українських викладачів замінили російськими. Я тоді, по приїзду, написав фейлетон. Ви його можете знайти в Інтернеті. Назива-

ється він „Про те, як містер Джон загруз в українському сленгу”. Це, здається, йшов 2003 рік. Ось кілька абзаців з того фейлетону:

„Майбутній український інвестор з Великобританії Джон Джонсон, перед тим як приїхати до нас, закінчив шестимісячні курси для вивчення української мови в лондонському “Бізнес-центрі”. Там він добре засвоїв кілька українських слів і навіть фраз. Найкраще запам'яталися йому такі повсякденні слова, як “добридень”, “будь ласка”, “ласкаво просимо”, “дякую”, “добраніч”. Запали в Джонсонову пам'ять і фразеологічні синоніми, такі, як “на все добре”, “до зустрічі” чи й просто “зустрінемося”....

Філологічно озброєний до зубів, як здавалося Джону Джонсону, він прибув до столиці України – Києва. Оселився у столичному “Прем'єр-готелі” і перше, що зробив, – це вийшов до обслуги ресторану “Імпериал”.

Саме тут він збирався засвоїти свої практичні уроки з української.

Хвилин зо п'ять нібито вивчаючи інтер'єр закладу, він насправді прислухався до мови ресторанної обслуги, і, на свій подив, упіймав себе на тому, що нічогісінько з почутого не розуміє, говір метрдотеля й офіціанток досить віддалено нагадував ту мову, яку він вивчав у лондонському “Бізнес-центрі”. Те ж саме підтвердили і його європей-

ські колеги з Парижа, Стокгольма, Цюриха та Рима, до яких він підсів. Усі дійшли однаковійського висновку, що це не що інше, як український діалект або типовий для багатьох європейських держав столичний сленг.

Після двох днів адаптації й відпочинку на дніпровських мальовничих схилах з їхніми річковими ресторанами Джон Джонсон, відповідно до протоколу, був запрошений на аудієнцію до першого віце-прем'єра й міністра фінансів. Рівно через хвилину п'ять він відчув нагальну потребу в перекладачеві, бо високий державний чиновник теж, як і ресторанный обслуга "Імперіалу", розмовляв тим же сленгом чи діалектом української. Принаймні з того, що говорив пан віце-прем'єр, Джон Джонсон нічого не второпав. Перекладач виявився неабияким мастаком і перекладав той сленг такою вишуканою англійською мовою, що Джону Джонсону здалося, що перед ним сидить сам Чарльз Діккенс чи лорд Байрон. Але яким було його здивування, коли Джон Джонсон і тут відчув, що він зовсім не розуміє української. Жодного слова. Навіть прощаючись, він все-таки вимовив "дякую" і у відповідь чекав знайоме йому з "Бізнес-центру" – "будь ласка", але почув сленгове – "пужалуста".

Того ж дня, по обіді, Джона Джонсона прийняв і сам президент держави. Отут, подумав Джон Джонсон, я покажу главі європейської країни, що ми, бізнесмени, не падали малими головами на підлогу і не всіх нас виховували довготелесі гувернантки. Президент увійшов до свого кабінету усміхнений і гостинний. Уже з самого початку Джонсону видалося, що він теж нічого не зрозумів з того, що сказав глава держави:

- Ну, здрасте! – і потис Джону Джонсону руку.

З того часу в нашій країні нічого в мовному плані не змінилося, якщо не брати до уваги, епохи українського президента Віктора Ющенка. Тільки тоді в моральному плані українець почував себе в своїй державі українцем. Тепер для українця в духовному плані у своїй рідній країні стало нестерпно важ-

ко. Просто нестерпно. Так українця, як в Україні, ніде не принижують у світі, ніде не висміюють його мови, культури, не перекручують історії, не займаються інсинуаціями, не породжують нових і нових історичних міфологем. Майже повністю досі зневажається не достріляна чи не досаджена тоталітарним режимом українська інтелігенція. Чи не на всі сто відсотків захоплений, образно кажучи, телеграф, радіо, друкована преса, книговидання, а особливо телебачення, де господарюють зі своїми політичними телешоу заїжджі гастролери і працюють, як спецагенти імперії, розділяючи народ на Схід і Захід.

Вчорашня колоніальна адміністрація нині прийшла до влади. Саме вона за сприяння чи за підказкою екс-імперії прийняла колонізаторський мовний закон на 21-му році нашої відновленої Незалежності. Прислужниками імперії і зрадники свого народу, сучасні пушкарі і носи в образі уманського агронома - філолога і філолога – юриста Верховною Радою провели цей закон через Верховну раду, в якій (принаймні на сьогодні) всього 22 за етнічним походженням українці.

Для чого я пишу всі ці підготовчі абзаци, цитуючи в тому числі і власний фейлетон? Справа в тому, що днями з того ж Інтернету я дізнався, що Ви, як український законодавець, народний депутат України, заявили, що не треба нікого примушувати розмовляти українською мовою. Це правильно. Але ви при цьому, не уточнили, де саме розмовляти?! Скажімо, на кухні у будь якій родині і будь – якої національності – справді примушувати не треба. Так робиться в

усьому світі. І ви це не гірше мене знаєте. Взяти хоча б ті ж самі Сполучені штати Америки, де Ви часто буваєте. Те ж саме й в інших цивілізованих світах. Але в жодному тому ж цивілізованому світі нема, де б розмовляли у парламенті, як під час будівництва Вавилонської вежі, на різних мовах. Саме через таку мовну політику Вавилонський Навуходоносор не збудував Вавилонської вежі. Почався хаос у державі. Точнісінько, як у нас, сьогодні після закону КаКа. Але це ще тільки початок. Далі піде гірше. Повірте мені і моєму життєвому досвіду. Наслідки ми вже маємо. Вони контрастно віддзеркалені у Верховній Раді.

А проблему можна було вирішити зовсім просто. Просто треба сьогодні усім громадянам України полюбити цю державу, в якій вони вирішили жити. А живучи виконувати її закони, поважати Конституцію. І все. Незадоволені можуть так само безперешкодно виїхати у країну чи своїх батьків, чи в країну, яка їм більше подобається, аніж Україна. Не треба нікого примушувати, як кажете Ви. Треба тільки вголос

сказати, що ні один громадянин, починаючи з дитячого садочку і школи, не зможе в майбутньому стати державним чиновником, міністром, депутатом, президентом країни, якщо не знатиме державної мови. Іншої мови в унітарній державі не буде. Україна не готує кадрів для Російської, скажімо, Федерації. І все. Батьки після такої елементарної і простої твердості самі вирішать куди, в яку школу їм посилати своїх дітей, щоб вони не стали мовним посміховиськом. Це ж так просто. Чи не правда?

Ви бували у багатьох країнах світу і добре знаєте, що в тій же Німеччині, чи в Англії, чи у Франції, ви ніде в державній установі чи бізнесовому офісі не почуєте, що там розмовляють мовою сусідньої держави чи колишнього колонізатора. Україна так само постколоніальна держава. Ви це мали б знати, як і те, що в учорашній колонії, залишається на довгу згадку в голові вчорашнього уярмленого народу не тільки страх (боязнь,

сором'язливість), а й двомовність. Уярмлений народ, ще довго розмовлятиме мовою вчорашнього поневолювача. В нормальних державах і в тих, де вчорашній колонізатор, за тисячі кілометрів від своєї колонії (скажімо, Алжир, Марокко, Малайзія чи навіть Бруней-де-Салам) при активній і фінансовій підтримці державної національної політики (інколи це називається національна ідея, національне відродження) корінний народ і залишки постколоніальної адміністрації досить швидко приходять до тями і починають виконувати закони країни, в якій живуть. Корінний народ нарешті усвідомлює свою ідентичність, а якщо знайомиться ще й зі своєю історією (як за Ющенка) то в нього пробуджується й національна гордість і щезає синдром Веркі Сердючки – тобто мовний продукт екс-колоніальної держави. Людина стає сама собою, усвідомлюючи те, хто вона і хто її далекі предки.

Щойно піднімаючись на державні ноги, ми прийняли Європейську Хартію, яку не обов'язково було приймати. Усталені держави, вчорашні імперії, Франція, Російська Федерація, Англія, Туреччина одразу усвідомили, яку загрозу несе ця мовна Хартія їхнім державам. Який на них чекає хаос. Зокрема, в РФ, де стільки автономних республік, національних округів і народностей. Ми ж прийняли цей закон в унітарній державі, де 78 відсотків корінного населення - українці, 17 відсотків росіян, переважно ті, які прибули в Україну (якщо починати з часів Гетьманщини чи Козаччини), чи то після Конотопської, чи то після Полтавської битви. А також залишилися після II світової війни і депортації малих (за кількістю) народів, які населяли нашу державу. Тепер уже в третьому поколінні ці післядепортовані люди, живучи на чужих землях, вважають її «ісконно своєю».

Ви в тому ж інтерв'ю кажете журналісту «Так історично склалося». Цей ідеологічний штамп нав'язаний в Україні шовіністами, або вузькочоломи політологами. Так історично склалося і додаєте зовсім недоречні слова: «ми не можемо вимагати від нього говорити іншою мовою, він все своє життя говорив російською». Яке свято-татство, м'яко кажучи.

Ви також все життя говорили російською, але ви вивчили українську, чи, скажімо, «удосконалюєте

українську, щоб згодом не стати посміховиськом у випадку, наприклад, обрання вас президентом України. Я допускаю, що Ви можете стати президентом України. Я особисто проголосував би за Вас. Але я тепер не про припущення і не про Вашу майбутню політичну кар'єру. Ваша фраза „він все життя говорив російською” скидається на виправдання панування колоністів в Україні, спецагентури і постколоніальної адміністрації, яка хапається уже не за соломинку, а за ціле дерево, котре впустило в цій землі коріння.

А тепер уявімо собі аналогічну картинку з Верховної Ради (як це ми часто бачимо) у парламенті Алжиру чи Марокко, котрі так само скинули з себе колоніальні пута. Ви собі уявляєте, що хтось у ранзі члена парламенту, заявив, що тут ніхто нас не зможе примусити розмовляти арабською, бо він все життя розмовляв французькою. Або в Німеччині – німецькою, бо член буденстагу, чи бундесрату все життя розмовляв турецькою. Або в Ізраїлі, де чимало російськомовного населення, в кнесеті колісниченки або чкаленки вимагали розмовляти російською. Чи потрібна тут відповідь?

Ще ви додаєте, що ви проти того, що Україна для українців. На яких перехрестях ви таке прочитали? З якого запліснявілого архіву вам це хтось поклав на язик? Я, наприклад, пам'ятаю інші слова, сказані Вашим колегою, парламентарем, видатним українським поетом Іваном Драчем ще на сесії 1-го скликання, що ми хочемо, щоб в Україні росіянину жилося краще, ніж в Росії, а єврею краще, ніж в Ізраїлі. Я до цього додаю, що мені у тисячу разів миліший, скажімо, росіянин Соболев чи Терьохін (також народні депутати України), аніж українець Колісниченко. І якщо б мені прийшлося йти у бій, то я пішов би з цими етнічними росіянами - Соболевим чи Терьохіним, а не українськими перевертнями Колісниченком, Петром Симоненком чи Толочком. Бо такі у першому ж бою, за лінією фронту, тебе зрадять і продадуть, заради порятунку своєї шкури. Такі ніколи не помруть за свою Вітчизну. У них просто її нема: ані в душі, ані в серці, а тепер, виявилось, і в голові.

Отож, ніколи і нікого, пане Віталію, не треба примушувати. Потрібно тільки єдине нагадати, що

Україна унітарна держава. До того ж молода держава і тут єдина українська мова. В українців нема в світі другої України, як це є за плечима росіян, євреїв чи поляків. Але в жодній країні цих представників не твориться такої мовної вакханалії, як в Україні. Не можна, Віталію, двадцять з лишнім років бути вагітним національною ідеєю і нічого путнього так і не народити.

І поки на нашу землю не приїде український Гарібальді чи Бісмарк (не за національністю, а за істинним патріотизмом і любов'ю до України, як швед Маннергейм до Фінляндії) і не об'єднає нас: і українців, і росіян, українсько-російська ідеологічна війна продовжуватиметься до безкінечності. Адаже ті і ті, українці й росіяни, підігріті третьою силою з обох сторін, вважають себе в Україні услідженими. До честі, багатьох росіян, зокрема молодих, які більшість прожили вже в незалежній Україні, вони розмовляють українською, займаючи державні посади, чого часто не скажеш про рідних перевертнів з прізвищами колісниченків, чаленків, іщенків, скачків і їм подібним. І я так само тих росіян поважаю у тисячкрат більше, аніж „рідних” манкуртів. Цей постколоніальний перегній – це постколоніальний напівфабрикат. Це шлункоїди без пам'яті, роду і совісті, елементарних людських чеснот. Це, якщо хочете, космополітична клініка. Такий напівфабрикат є в кожній молодій державі, яка здобула незалежність. Він відіме і, як перегній, розчиниться у землі. Але для цього потрібен час. Підросте нове покоління і усвідомить: хто вони і чий вони діти.

Сьогодні, як і вчора, і як завтра, у цьому постійному протистоянні українців і росіян в Україні ніколи не буде кінця і краю. Ті і ті вдаватимуться до крайнощів, сіятимуть в суспільстві ненависть один до одного, висуватимуть крайні націоналістичні і відповідно шовіністичні погляди, чи навпаки. А підігріті русифікаторами, спецагентурою, домашніми завербованими провокаторами чи манкуртами, які відробляють свої ідеологічні гроші, на так званих українських каналах, усі ми, громадяни України, весь час відчуватимемо, що ми живемо на порохівій бочці, до якої ось-ось піднесуть треті сірника. Ми весь час наче напередодні громадянської війни.

Огидні інсинуації, політичних чи національний бруд з обох боків, як з боку московських шовіністів, так і з боку прислужників толочків, табачників, зокрема, лівих партій - брудні, ненависні, расові. Комуністичну партію в Україні задля національного спокою і національної злагоди в державі слід взагалі заборонити.

Національної злагоди можна досягти тільки в одному випадку - дотримання законів (але не таких провокативних законів, як мовний закон КаКа) і активної підтримки самої держави жити звільненому народу повноцінним життям у царині національній, культурній, релігійній. Звичайно, при підвищенні економічних і соціальних потреб населення. Уряд держави, президент мають бути розважливими, політично виваженими і весь час піклуватися про культуру (найперше), добробут і національне відродження у постколониальній державі. Адже в цьому плані ми маємо досвід - це Помаранчева революція, де на майдані поруч стояли усміхнені і українець, і росіянин, і єврей, і поляк, і грузин, і білорус. Може, варто повернутися до такої золотої, без лапок, дружби. Адже росіянам в Україні нічого

не заборонено. Один із моїх приятелів каже:

- Дай, Боже, нам би таке мати, як мають росіяни в Україні.

І це не тільки мого приятеля! Росіяни і євреї в морально-духовному забезпеченні в Україні живуть значно краще, аніж українці.

Переконливе свідчення цьому - наш новий уряд, нібито новий парламент. Ви гляньте на його національний склад. Скільки там представників корінної нації. Приблизно стільки ж як русинів (українців) в часи Австро-Угорської імперії. Але ми ж живемо не в імперії. Ані в Австрійській, ані в Російській.

А ми ж тільки відстрілюємося штампованими і нав'язаними нашими ворогами фразами: "Так, історично склалося". Ні не так. Так хтось хоче, щоб так історично склалося, але ми, український народ, маємо взяти владу в свої руки. І візьмемо, якщо вже так історично знову складається, бо далі в колоніальному стані український народ у своїй державі жити не може. А в резервації нас не так легко буде загнати, хоча судячи з усього до цього йдеться. Бо ж навіть силовики в нібито нашій державі - не наші люди.

Десь поміж цих моїх рядків, я згадав Гарібальді. Чому я його зга-

дав, пишучи цей лист Вам, пане Віталію. Тому, що Джузеппе Гарібальді своє свідоме життя посвятив об'єднанню розрізної Італії. Це було кредо його буття на цій грішній і такій неоднозначній землі, чи цьому несправедливому світі. Усі його кроки, усі його помисли, усі його вчинки, від яких він не відступав ані на крок і не зраджував своїй синівській позиції спрямовувалися одному: об'єднанню роздробленої Італії. Ось найголовніша мета кожного майбутнього президента й України.

На закінчення ще раз хочу нагадати, пане Віталію, що ми живемо в унітарній державі. Не у Федеративній, про що мріє у своїх проектах - утопіях кум Путіна разом, звісно, з Путіним - Віктор Медведчук. Але в Російській Федерації, де понад сто корінних народів мова державна одна. Одна єдина і аби в Держдумі якийсь Лисенко чи Петренко виліз на трибуну Держдуми і заговорив мовою Шевченка, боюсь, після цього з нього залишилося б те, що ви залишали на рингу після ваших понад сорока нокдаунів. Якщо тільки не гірше.

З повагою до Вас,
Олег ЧОРНОГУЗ (м. Київ).

• ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

СЛОВО-СПІВЧУТТЯ Й НАЙЩИРІШЕ ПРОЩАННЯ З ПЕТРОМ КОВАЛЬЧИКОМ

Від редакції: Не стало репрезентанта журналу «Бористен» та бюлетеня «НЦ-КП» на Канаду Петра КОВАЛЬЧИКА. Велика прикрість, що відтепер ми не маємо такого відданого та добродішного приятеля на теренах країни кленового листа. Редакція висловлює співчуття і глибокий сум рідним та близьким бл.п. П. Ковальчика. Нехай же буде йому пухом гостинна канадійська земля. А ми збережемо добру пам'ять про цю славу людину, правдивого українського патріота. На знак пошани та поваги до померлого вміщуємо допис доброго приятеля небіжчика, нашого постійного дописувача пана Ярослава Стеха з Торонто про доброго подвижника української справи на чужині...

**У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам згори, як грім, гримить:
«Лупайте сю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносить і труд, і спрагу, й голод,
Бо вам призначено скалу сесю розбить.»**

(Іван Франко)

Надійшла сумна вістка до Перишля, що несподівано помер Петро Ковальчик в Торонто, ця вістка до болю зворушила багатьох

друзів покійного, з якими він був стисло пов'язаний. Авторів цього спогаду доводилося разом з Петром Ковальчиком працювати протягом

довгих років на громадській ниві. Тому важко передати словами біль і горе з приводу передчасного відходу у вічність Петра Ковальчика. Людство не володіє таким ліком, яким би можна було заспокоїти вічну розлуку з кимось дуже близьким. Задумаймося! Життя швидкоплинне, не завжди встигаємо подякувати за життя своїм близьким, а спостерігаємо, що вже їх серед нас немає. Відійшли вони з

життя можливо так і не дочекалися нашої уваги і вдячності за свою чесну і совісну працю. Дивлячись з християнського погляду – смерть це лише перехід на інший рівень буття, відхід до Бога. З черги похорон в розумінні християн - це не жахливе прощання з людиною, яка була поруч нас і тепер її немає, а відійшла її душа в безсмерття. Пригадується християнська притча, в якій сказано: треба чекати другого приходу Христа, яку залишив нам Ісус Христос, сказавши своїм двадцятьом апостолам, що «це життя – лише відрізок, лише дрібниця одноденна: а є життя нескінченне». Лише ця занавіса його розділяє цей світ, від світу за межею смерті. Померлі вже у себе вдома, живі залишаються ще в гостині. Треба цю гостину відбути так достойно, щоб заслужити собі на признання й царство Боже.

Петро зі свого земського життя заслужив собі на милість. Він був наділений рідкісним даром доброти, а його плоди праці можуть стати для нас живих дороговказом, який буде освітлювати наші майбутні діла. Можна сказати, що покійний Петро вдихнув у свою душу дух Франкових «Каменярів» і сам став каменярем на громадській ниві. Лупав цю скалу, як тільки міг, щоб якомога творити життя повноцінним для нашого народу. З давен-давна люди вважали, що тільки добро й чесна праця може врятувати світ, бо все те гарне, щире, а в цілому щасливе, починається саме з добра і праці. Відомо людське життя надто коротке: спляхне першим криком... і затьмаріє останнім подихом... У своєму житті покійний Петро горів справами близьких йому людей, справами нашої Батьківщини, мріяв подолати байдужість й закликав робити добро. Звичайно, не все так просто вдається, - пословиця каже: «Життя прожити – не поле перейти». У сучасному світі багато людей стали якісь холодні й байдужі, втрачається співчуття до ближнього та любов до Батьківщини. Кожен думає, що йому щось належить і забуває про те, чим відплачувати за те, чого ми самі бажаємо. Більшість людей живуть у собі, тільки для себе та своєї родини, за тезою, - моя хата скраю. Скільки то Петро вкладав зусиль в своїй громадській праці, щоб нахилити людину чинити добро. Що ж існують різні люди і погляди, така життєва закономір-

ність. Людський рід складається із різних поколінь, які неустанно вимінюються. Одні відходять, а на їхнє місце приходять інші і така то логіка буття.

В глибокому задумі й смуткові в думках повертаюся до свого доброго Друга Петра Ковальчика. Із великою скорботою висловлюємо свої щирі співчуття засмученій родині покійного, численним друзям у зв'язку з несподіваною його смертю. Своїми співчуттями хочу полекшити цей спільний тягар печалі і горя, що так неожидано впав на всіх нас. Українська діаспора, в першу чергу, буде довго відчувати великий удар, що відійшов у вічність видатний український діяч,

лідер УНО на Канаду, чесна і надзвичайно благородна людина. Це болісна й гірка, непоправна втрата, як для родини, так і для України і всіх, хто особисто знав працю і діяльність Петра Ковальчика.

Петро Ковальчик прийшов на світ 29 вересня 1946 року у Волі Кривецькій на Перемищині. Його мати Павлина, з роду Боднарів, і батько Йосип Ковальчик мали невелике рільниче господарство. Село Петра розташоване на відстані 4 кілометри на північний схід від центру гміни села Кривча, (доречі, в якій зберігається опущена греко-католицька церква), 14 кілометрів на захід від центру міста Перемишль. В селі Воля Кривецька була церква Успіння Пречистої Богородиці (1878), яку поляки зруйнували після акції «Вісла». До війни у Волі Кривецькій жило біля 1200

мешканців, в основному українців та декілька польських родин. Петро однорічною дитиною при маминих грудях був в 1947 році під час акції „Вісла“ депортований з родиною на понімецькі землі до села Молтайни Кентшинського повіту на Ольштинщину. Тут хоч коротко зупинитися над історією родини Петра. Мама Петра була заміжня із старшим братом Йосипа, який називався Дмитро і загинув він 15 квітня 1945 року разом з 54-а своїми односельчанами з рук реакційного польського підпілля. В сім'ї першого подружжя Ковальчиків було троє синів. Найстарший Тадей, після якого Іван й Володимир. По загибелі Дмитра мати Петра вийшла вдруге заміж за молодшого брата чоловіка Йосипа, який був пов'язаний з українським підпіллям УПА. В сім'ї народився четвертий син Петро. Серед чотирьох братів панувала палка любов і були вони виховувані на глибоких християнських і національних цінностях. Однак лиха доля родині Ковальчиків готовила нелегке життя, в якому було багато випробувань на терпіння, мужність і на чесність. Із нез'ясованих причин найстаршого сина Тадея в поблизькому селі Парцянах, на заслання, хтось з невідомих мотивів страшно побив. Потерпілого довели на постерунок, де не дано йому жодної медичної ані іншої допомоги і він в страшних муках болю помер. Тадей перед смертю переніс нечувані фізичні муки та терпів важкі болі на покаліченому тілі і так відійшов він із того світу. Зрештою, були це не поодиночні випадки таких вбивств, коли українці у Польщі в тому періоді були правно захищеними перед репресіями. Петро цю трагедію і смерть покаліченого брата переживав дуже важко.

В 1960-1965 рр. Петро закінчив початкову школу і поступив на дальше навчання до українського Педагогічного ліцею № 2 в Бартошицях. Після Ліцею продовжив навчання заочно в Білостоцькій політехніці, де в 1979 році отримав спеціальність інженера-механіка. Його праця завжди відзначалася солідністю, витривалістю з глибокою чеснотою, жертвенною щирістю й проникнутою добром. Добро Петра можна порівняти із сонцем. Як за сонцем ми визначаємо пору року, або дня, так і з добром співвідносимо людину до конкретних її вчинків. Від молодих років Петро

вмів любити і співчувати, захищати в потребі й поважати. Він хотів робити наше життя кращим, більш комфортним. Так на ниві громадського життя, як і в професійній кар'єрі, яка була у нього дуже багата й різноманітна. Перепліталася вона з педагогікою та з технічно-адміністративною працею. Працю Петра можна умовно поділити на два етапи: часи його перебування у Польщі та в Канаді. Після завершення Ліцею він був направлений у Початкову школу в Молтайни, де як вчитель відпрацював за наказом три роки. Вчив там він в основному таких самих дітей, яких батьки були також викинуті з рідної землі на поталу і сказані були на колонізацію. Копіткої працю прищеплював Петро своїм учням ці цінності, які мали вагоме значення і вплив на національну свідомість дітей. Розказував він своїм учням про визначні національні постаті, про традицію і культуру та славу рідного народу, яка надавала тон і напрям в дальшому житті його підопічним. Вже там дав себе Петро пізнати, що в нього великий талант й дар вчителя, на тлі цієї професії зароджувався у нього дух майбутнього українського діяча. Крім того, він навчав в школі фізику, хімію, українську мову та провадив фізичне виховання. У 1966 році Петрові пощастило взяти участь у вакаційних курсах для вчителів української мови в Києві. Ще коротко працював в Початковій школі у Молтайнах, а вже в 1970 році перекваліфікувався і перейшов працювати в Заклад електротехнічного устаткування К-16 в Кентшині, де включився в культурно-освітню працю Українського суспільно-культурного товариства (УСКТ). Петро був один із тих, які допомагали успішно провести III Фестиваль української пісні і танцю, який відбувся 1969 р. в Кентшині. В 1970 р. Петро одружився зі Софією Ліствонь і у їхній сім'ї прийшло на світ троє дітей: Ганна, Ярослав й Григорій.

У 1975 році Петро перейшов на посаду керівника Відділу забезпечення і матеріального господарства в Зкладах машинобудівної промисловості лісництва „Рема“ в Решлю, де від 1977 року був головним технологом. У січні 1979 року (зима сторіччя) переїхав з родиною до Мронґова і почав працювати в Управлінні будівництва державних доріг на посаді головного механіка. У 1980 році вирішив повернутися

на педагогічну роботу і влаштувався в Механічному технікумі в Мронґові. Викладав там креслення, промислову автоматику, машини й оснащення в кравецькій промисловості, а також норми і вимоги в процесі контролю якості. Весь час покійний уділювався суспільно в культурно-освітній праці, яку провадило УСКТ. В 1981 році Петро отримав запрошення від брата Володимира і емігрував до Канади, де оволодів прекрасно англійську мову і тут включився в потік громадської праці української діаспори: В 1982 році перепровадив родину до Торонто і спочатку став працювати механіком у промисловості Millwright. У 1982–1986 роках працював на виробництві сталевих конструкцій (JWB Steel), а потім – 1986–1993 роки – у відділі турбін і двигунів віддачі F-16 (Hawker Siddley „Orenda“ Division). Від 1993 року до цього часу працював у міському підприємстві, яке забезпечує постачання водою місто Торонто (Division Toronto Water). Виконував там Петро престижні керівні посади. Він був автором багатьох проектів та удосконалень, які полегшували роботу у цьому підприємстві. За свою жертвенну працю був він декілька разів нагороджуваний грошовими нагородами та спеціальними відзначеннями.

Понадто Петро брав дуже активну участь у діяльності української спільноти міста Торонто і цілої Канади. Він був довголітнім головою Національного об'єднання українців (УНО) на території західної частини Торонто і належав до Всеукраїнського правління цієї організації. Контролював роботу „Рідної школи“ та курсів українознавства в Торонто (від дошкілля до 11 класу, яка існувала при УНО і була оплачувана організацією, яку очолював П. Ковальчик). У 2008 році Ковальчик був головою організаційного комітету щодо відзначення 75-річчя „Рідної школи“, це була велика культурно-освітня імпреза, про яку широко розписувалася діаспорна преса. Петро Ковальчик був місто-головою Земляцтва «Переміщина» на Канаду з осідком в Торонто. Автор статті з Петром опрацювали десятки найрізніших звернень до влад Перемішля і центральних влад Польщі в обороні українців у Польщі і на ті численні звернення Управа Земляцтва «Переміщина» отримувала багато конструктивних відповідей. В 90-х рр. він же

був головою єдиного в Канаді Українського мисливсько-рибальського Клубу „Беркут“, який відзначив у 2009 році своє 45-річчя, яке організував Петро. За віддану і жертвенну громадську роботу в 2005 році був він відзначений медаллю урядом провінції Онтаріо. Понадто, Петро Ковальчик брав активну участь у роботі Комітету прихильників Української православної Церкви Київського Патріархату. За свою жертвенну працю в 2008 році отримав як нагороду Хрест, що є символом хреста, встановленого в Україні з нагоди 1020-річчя Хрещення України-Русі. Не сподіюся перерахувати в розмірах статті усі пожертви і спонсорства, які отримали десятки-сотки потребуючих так індивідуальних осіб, як і численні організації, за його посередництвом покійного. Він же один із меценатів відомих з діаспори, який розумів потреби і справедливо наділював допомогу потребуючим. Петро одночасно погодився і успішно очолював Стрілецьку Громаду, що діє при УНО Торонто-Захід. Це далеко не всі перераховані праці покійного. Варто пригадати, що він від 1996 року займається поширенням тижневика „Наше Слово“, на території Канади, що видається в Польщі. А в остатньому році свого життя взяв на себе додатковий обов'язок поширювати журнал «Бористен», що виходить в Дніпропетровську, головним редактором якого є Фідель Сухоніс.

Діаспора і весь український народ зазнав значної втрати, з приводу передчасної смерті П. Ковальчика. Трагічна смерть виврвала з наших рядів визначного діяча. Обірвалося життя людини в повні сил, творчих задумів та помислів. Все життя Петро присвятив вірному служінню українському народу. Він був великим працелюбом, меценатом, чуйною людиною на потреби інших, сповненою творчих планів та життєвих прагнень і залишив по собі тривкий слід та вдячну пам'ять. На завершення можна ствердити, що Петро Ковальчик був надзвичайно добрим українським патріотом, котрий усвідомлював болі, тривоги й хвилюючі проблеми свого народу в широкому аспекті. Він вбачав майбутнє України тільки у європейському співтоваристві і одночасно уболівав над сучасними складнощами, які чинить сучасна влада України. Багато читав,

трафно аналізував міжнародну ситуацію і на цій підставі висловлював свої глибоко передумані думки. На ціле життя запам'яталися мені його легендарні слова, які він висловив на зборах. Аналізуючи історію нашого народу в минулому і сучасному, Петро влучно покликався на патріотичні твори Шевченка, Франка, Лесі Українки, Євгена Маланюка та інших мислителів і під час доповіді немов на момент, якби схвилювано замовк і зворушливо, але так сильно і образно сказав наступне: «Безмежно люблю Україну і з такою самою силою ненавиджу її ворогів». Це була ніби своєрідна декларативна сповідь перед друзями. А далі продовжував Петро. «Маємо винятково слабого президента України В. Януковича, але ще більша наша трагедія в тому, що його оточення не лише вороже ставиться до України, воно під Януковича владою неустанно поповнюється в

негідники. Сучасний прем'єр міністр України - Микола Азаров не лише осмішує і зневажає народ на міжнародній арені, - своєю мовною тупістю, він і йому подібні реакційні антиукраїнські сили, такі як Колісніченко, Ківалов, слуги виконаного злочинно-скандального мовного закону, разом з Азаровим закладають міну від середини в державі, щоб зруйнувати її державний суверенітет назавжди і за сценарієм Кремля передати її в московську імперію. Ворожу дещо версію в освіті провадить міністру українофоб – Д. Табачник.

На завершення своєї статті я свідомо пригадав думки покійного Петра Ковальчика, щоб не лише пригадати його погляди, розуміння і стремління, але також, щоб допомогти зрозуміти сучасну ситуацію в Україні шановному читачеві. Якби ми усі так ставилися до проблем в Україні, як Петро Ковальчик, напевно Україна була б

Україною, а не колонією, в якій наживаються чужинці, а корінна нація українці проживають в матеріальних і мовно-духовних злиднях. Самі собою насуються думки, які обов'язки кожен з нас повинен покласти, які зусилля треба стосувати, щоб протиставитись ворожій кліщі, яка дорвалася до влади, обкрадає народ з матеріальних і духовних цінностей. На мою думку, для нас праця і думки Петра Ковальчика – це взірєць, з якого слід черпати сили і насагу до праці. Нехай пам'ять про Петра Ковальчика завжди живе серед нас усіх - родини, друзів та численних однодумців.

Помер Петро Ковальчик 18 грудня 2012 року в дорозі з Садборів до Торонта в Канаді. І похоронено тіло бл.п. Петра Ковальчика 21 грудня 2012 р. з почесними на цвинтарі св. Володимира в Оквіл, біля Торонта. Вічна йому пам'ять!

Ярослав СТЕХ (Торонто, Канада)

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

УПОКОЇЛАСЬ ЛЮБОВ ЗАКОВОРОТНЯ – ДОВГОЛІТНІЙ ПРИЯТЕЛЬ БЮЛЕТЕНЯ «НАША ЦЕРКВА – КИЇВСЬКИЙ ПАТРИАРХАТ»

Пані Люба Заковоротня (Кушнір), 86 р., український громадський та релігійний діяч, одна з засновниць Свято-Покровської парафії Української Православної Церкви Нью-Гейвена, Коннектикут (США), спочила в Бозі 10 грудня, 2012р. в Коннектикут хосписі Бранфорду. 10 серпня 1926 року в містечку Янів в родині Михайла та Кароліни Кушнір народилася дочка Люба, життя якої було постійною боротьбою. Важке дитинство під Польщею, советська окупація, підневільна робота в Німеччині, табір переміщених осіб – неймовірно важкі випробування для молоді жінки. Під час таборового життя пані Люба зустріла Івана Заковоротнього, з яким поєднала своє життя у Свято-Миколаївській церкві табору Пюртен II, Крайбург (Баварія). Після еміграції до Америки родина Заковоротних оселилася в місті Нью-Гейвен

штату Коннектикут. Разом з кількома родинами українців Заковоротні заснували Православну парафію Покрови Пресвятої Богородиці. З часом збудували храм, парафіяльний зал, церковну хату. Пан Іван Заковоротний протягом багатьох років був Головою Парафіяльної Управи. Пані Люба також не шкодувала власного часу й праці. «Практично кожної неділі після служби Божої в нашому домі було багато гостей, яких мама завжди радо приймала й щедро пригощала,» – сказав пан Ігор Заковоротний, син спочилої. Іван та Люба Заковоротні створили фонд підтримки студентів Києво-Могилянської Академії в Києві. Господь щедро благословив подружжя Заковоротних. Двоє синів і дочка стали гордістю й любов'ю родини. До останніх днів пані Люба була оточена турботою й опікою своїх рідних. Менше ніж на рік пережив-

ши свого чоловіка пані Люба залишила у смутку дочку Богдану, синів Ігоря та Івана, онуків, правнуків, родину в Україні й Америці. Відспівування пані Люби Заковоротньої відбулося у Свято-Покровському храмі Нью-Гейвена священиками Української Православної Церкви Київського Патріархату та Української Католицької Церкви. Похована спочила на українському цвинтарі Бавнд Бруку.

Тяжка ця втрата і для нашого видання. Довгі роки покійниця сприяла нашому виданню, його проектам та задумам. Ми вдячні за все те, що зробила бл.п. Любов Заковоротна. Нехай же буде їй пухом гостинна американська земля.

Влас. Інформ.

Використано інформацією бюлетеня вікаріату УПЦ КП в США 26.12.2012 Рік XIV Число 317.

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

ВЕЛИЧАВИЙ ПРАЗНИК СВ. АНДРІЯ НОРТ-ПОРТ, ФЛОРИДА

Громада в Норт-Порті, Флорида, величаво відзначила празник св. Андрія в Українському Релігійному і Культурному Осередку ім. св. Андрія в неділю, 16 грудня ц. р. Після Богослужіння в українських церквах члени Осередку та їхні гості прибули до Осередку на традиційний обід і коротку програму.

Серед багатьох гостей було приємно вітати голову Головної Управи Союзу Українок Америки (СУА) Мар'яну Заяць та її чоловіка Мирона, а також - членкинь Головної Управи СУА, які проживають у Флориді: Лідію Білоус, Анну Мацілінську, Роксолану Яримович та Орису Зінич; також голову СУА Ан-Марі Суслу. В залі було багато союзнянок, які є, рівно ж, і членами Осередку.

Святковий обід відкрив голова Осередку - Віктор Лісничий. Він привітав гостей і попросив о. Івана Фатенка та о. д-ра Северина Ковалишина поблагословити трапезу. Перед тим, як гості приступили до чагування тортом і кавою, ведуча Віра Боднарук подякувала добродійці Анастасії Фатенко та Ріті й Олегові Послушним за приготування пишного обіду. Вона привітала пані Анастасію з днем народження, а від управи Осередку їй вручили квіти та дарунок.

У залі був присутній пан Іван Медяник, найстарший член Осередку, якому виповнився 101 рік! Йому відспівали гучне «Многая літа». Також у цей час святкував своє 80-річчя невтомний відданий член Осередку — Микола Веремієнко, який зафундував усім присутнім торт і вино. Його щиро привітали і побажали всього найкращого.

Коротку святкову програму виконав гурт Осередку «Соловейки», до якого входять Галина Король, Марія Бойдуй, Галя Лісничка, Анастасія Фатенко, Марія Никитин і Віра Боднарук, а їм акомпанував Владьо Шпичка на акордеоні. Вони співали «Де згода в сімействі» на слова Ганни Черинь, «Айстри білі» та «Час рікою пливе» на слова Івана Франка. Владьо Шпичка також виконав сольну мелодію «Чабан» на акордеоні. Голова Головної Управи СУА - Мар'яна Заяць - виступила з коротким словом-подякою для Осередку на щедрий дар у сумі \$1,000 на тендерні студії при Українському Католицькому Університеті у Львові, які спонсорує СУА.

Ведуча цього свята коротенько зі здала про жваве громадське життя при Осередку, де є чудова бібліотека ім. сенатора Павла Юзика та «читацький куточок», де можна приємно посидіти за читанням найновіших часописів і жур-

налів. Піл час тижня Осередок відкритий для товариських розмов та гри в шахи чи карти. Також маємо доступ до Інтернету, скайпу і Wi-Fi, де можна дивитися програми з України. При Осередку мають свої домівки та сходини: 56 відділ СУА, Український Американський Клуб, Українські Американські Ветерани та Громадський Комітет.

Для осіб, які цікавляться кулінарним мистецтвом, є нагода прийти, щоб ліпити вареники і при тім пожартувати та довідатися, що діється в громаді та в сусідів!

Тут відбуваються вечірки, забави, доповіді на різні теми, а також — традиційні українські свята. Товариське життя при Осередку багатогранне, і управа Осередку щиро запрошує новоприбулих мешканців околиці ставати членами Осередку і брати участь в житті української громади, членський внесок мінімальний - всього \$20 на рік!

Празник св. Андрія пройшов надзвичайно успішно, а це завдячуючи дружній, відданій праці членів Управи Осередку: Вікторів та Галі Лісничим, Дарії і Євгенові Томашоским, Клярі та Володимирів Шпичкам, Вікторів Каппісві, Мари Никитин та Вірі і Богданові Боднаркам.

Віра БОНДАРЧУК, Норт Порт.

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

РІЗДВЯНІ ВІТАННЯ СВЯТІЙШОМУ ОТЦЕВІ НАШОМУ ПАТРІАРХУ КИЇВСЬКОМУ І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТУ

**Христос Народився!
Славимо Його!**

Від імені всіх вірних Української Православної Церкви Київського Патріархату в США й Канаді вітаємо з Різдвом Христовим Святійшого Отця нашого - Патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА, з наступним Новим Роком і молитовно бажаємо щедрих Божих благословень, щастя, здоров'я і багатьох літ.

Бажаємо в спокої та мирі і в стані добробуту успішно керувати Святою Помісною Українською Православною Церквою Київського Патріархату! **“Небо і земля нині торжествують, бо Христос родився!”**

Ці слова нині звучать в усіх містах і селах нашої Славної України, у кожній оселі, у кожному серці людському, бо ж народився Ісус Христос – Спаситель душ наших!

Бог прийшов до нас заради спасіння, це справді неоцінний дар. Бог любить нас і хоче, щоб всі православні українці були об'єднані в Єдину Українську Православну Церкву під проводом Богом обраного Патріарха Київського.

Ми завжди наголошуємо, що Українська Вільна Демократична Держава – повинна мати Єдину Помісну Українську Православну Церкву і ми впевнені, що без Помісної Української Православної

Церкви буде дуже тяжко забезпечити незалежність Української Держави.

Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет провадить миролюбну, зважену внутрішню і зовнішню церковну і національну працю і цим здобуває все більшого авторитету і пошани серед української і міжнародної спільноти.

Сьогодні Україна переживає важкі часи, недруги українського народу, всередині держави, тягнуть Україну до різних – Союзів і нових імперій. Але свідомі, патріотичні сили стояли і стоять на позиціях Української Державності, Незалежності, Волі і Свободи.

Дай, Боже, їм єдності і мудрості!

Свято Різдва Христового і Нового Року приходить, щоб піднести дух і віру українського народу та оновити і будувати нашу Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату.

Радіймо, що Бог змиливався над нами, посилаючи нам благодать єднання і радіймо, що тепер вільними устами сповідуємо в нашій Україні рідну Православну віру, що можемо будувати і відбудовувати свої поруйновані святині, звертатися до Господа українською мовою, шанувати свої обряди і звичаї.

Нехай же буде щасливим це свято Різдва Христового для нас, для всього Українського Народу в Україні і діаспорі.

Свято Різдва Христового є свято невмирущої надії. Віки надходили, пробігали й минали. З ними надходили й минали могутність, сили царств і народів, блиск їх цивілізацій. Вони зникли безслідно. Одне не мине: невмируща надія людей на Божу справедливість.

З християнською любов'ю і правдивою пошаною схилиємо наші голови і просимо Патріаршого благословення.

Ми українці, які перебуваємо поза межами нашої України святкуємо разом з усім українським народом свято Різдва Христового, бо народжений Син Божий об'єднує нас вірою та надією.

Бажаємо Святійшому Отцеві нашому Патріарху Київському і всієї Руси-України ФІЛАРЕТУ в radoшах та мирі святкувати це велике свято і поклонитися достойно Христу народженому, що має бути для усіх **“дивним Порадником, Богом кріпким, Отцем будучого віку та Князем миру-спокою”**, як про це звістив пророк Ісаїя (Кн. Іс. IX, 6).

Вітаємо і поздоровляємо з Різдвом Христовим і Новим Роком! Нехай благодать Різдва Христового, мир, радість, любов, єднання, здоров'я і благополуччя, небесні ласки і щедроті будуть з усіма нами, українцями – повсякчасно!

**Христос народився!
Славимо Його!**

• БОЛИТЬ

РЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ

Кожен з нас напередодні Нового року має бажання. Я маю, можливо, що дивне бажання. Однак, мені здається, що це ключова справа на наступний рік. Революція українського духу. Народний рух, який знесе цю владу мародерів. Але зробити це максимально гуманно, з розумінням, що жодна добра справа не поєднується із вбивством. Що потрібна не помста, а покарання, яке б стало наукою майбутнім поколінням

державних службовців. Що разом зі зміною осіб ще важливішою є зміна правил. По лицарськи – значить зі світлою головою, де є плани, а не лише бажання помститися. Так, треба діяти і словом, і ділом (ну не розуміють ці дебіли нічого, окрім могутності вулиці). Але, знову таки, хай могутність буде милосердна... Так що, дай нам, Бог, розу-

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

му та мудрості самим вберегти тупі та жадібні голови цих самих мародерів від вуличних розправ – хай рукавички шитимуть. І будемо гідні наших попередників: Степана Бандери, Симона Петлюри, Євгена Коновальця. Вони діяли в інших обставинах, але завжди були мудримися та гуманними.

● РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 29.12.2012 г. Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 54

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна